

Deník nindži 3 ze šestky

vzestup rudých nindžů

MARCUS EMERSON

Deník
nindži
ze šestky

Deník nindži 3 ze šestky

vzestup rudých nindžů

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD
ilustroval DAVID LEE

Přeložil ONDŘEJ DUHA

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2013 by Emerson Publishing House
Illustrations copyright © 2013 David Lee
All rights reserved.

Z anglického originálu *Diary of a 6th Grade Ninja 3. Rise of the red ninjas*
(First published by Emerson Publishing House)
přeložil © 2016 Ondřej Duha
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty © 2016 Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-488-1 (pdf)

Mým rodičům...

Pro ty, kteří mě neznají: jmenuju se Chase Cooper a chodím do šesté třídy v Buchananově škole. Dovolte mi, abych vás informoval, co se přihodilo od mého prvního

deníku, ale nelekňte se, protože tenhle příběh začíná hlasitou ránou.

Když jsem přišel na Buchananovu, nezůstal jsem sám a bez kamarádů, jak jsem čekal. Moje sestřenice Zoe sem chodí taky a to mi hodně pomohlo, protože ona už tu zná každého. Je oblíbená, i když by to tak nikdy nenazvala. Myslím, že by spíš řekla, že je s každým kamarádka. A upřímně řečeno to chápu – je mnohem pohodovější, než jsem si o ní myslel, když jsme vyrůstali. Právě teď vede tým roztleskávaček, hraje první housle ve školním orchestru, bude hrát hlavní roli v muzikálu, který bude mít za pár měsíců premiéru, a má výborné známky. Jo... je *tenhle* typ.

Myslím, že Braydena bych teď mohl považovat za svého nejlepšího kamaráda. Seznámil jsem se s ním druhý den

školy při těláku. Je podivně posedlý vlkodlaky, a dokonce se představuje jako lovec vlkodlaků. V poslední době ale začal rozšiřovat svůj okruh zájmů z vlkodlaků na upíry. Myslím, že jestli to takhle půjde dál, bude z toho na konci školního roku celková posedlost „příšerami“.

Wyatta, předchozího vůdce nindžů, vyloučili proto, že na začátku školního roku ukradl peníze ze školní sbírky na potravinovou banku. Povídalo se, že se má vrátit na Buchananovu, a taky se šušovalo, že ho tady už někdo *viděl*, ale nic z toho se nepotvrdilo. Ani nevím, jestli by to bylo možné – jak se může někdo nechat *odvyhodit*?

Carlyle, kapitán pirátů a Wyattův bratranec, vyvázl bez trestu, protože technicky vzato neudělal nic špatného. To, že přesvědčil žáky, aby mu dali své vybrané peníze a on tak mohl vyhrát cenu na akci Tancuj do padnutí, se nepovažovalo za zločin, i když to rozhodně byla špinavost. Cenou pro vítěze bylo právo vybrat nového maskota Buchananovy školy. Chystal se změnit ho z Divokých koček na Bukányry, čímž by dokončil svoji pirátskou invazi, ale já mu v tom zabránil a získal právo vybrat maskota sám. Ještě jsem se nerozhodl, co to bude.

Carlyle si taky změnil rozvrh, takže se už nepotkáváme při vyučování. Nemůžu říct, že by mi to vadilo. Asi stačilo, aby o to požádali jeho rodiče, a bylo to.

Po porážce Wyatta a Carlyla si připadám divně, protože si mě děti postavily na nějaký podstavec jako hrdinu

Buchananovy školy. Proč divně? Protože jsem přece dělal jenom to, co jsem považoval za správné.

Vím, co si nejspíš myslíte...

„*Ale Chasi, když celá škola říká, že jsi hrdina, tak teď přece patříš mezi oblíbené děti, ne?*“

Odpověď zní ano a ne. *Ano*, všichni sice tuší, kdo jsem, ale *ne*, nezdá se, že by se o mě někdo zvlášť zajímal. Uprímně řečeno mi víc vyhovuje držet se v ústraní. *Příliš mnoho* pozornosti by mohlo všechny upozornit na můj nindžovský životní styl.

V minulém týdnu jsem se docela dobře skamarádil s holkou jménem Faith. Jestli si pamatujete můj první deník, byla tam chvíle, kdy všichni předstoupili a přiznali se, že ukradli peníze pro potravinovou banku. No a mezi nimi byla i jedna hezká rudovláska – jo, byla to *Faith*.

Už týden jsme spolu dělali ve dvojici v chemické laboratoři. Je to jedna z nejpohodovějších holek, jaké jsem kdy potkal. Baví ji *komiksy*, hraje fotbal a volejbal, *miluje* laciné horory z devadesátých let a *dva roky* po sobě vyhrála první místo v každoročním turnaji akčních počítačových her! Byla *jediná* holka v tom turnaji a víte, co řekla po tom, co vyhrála?

„*Neslyšíte taky zvonění? Protože vám právě skončila pořádná lekce!*“

No nebylo to úžasné? Chci říct... víte, je v pohodě... na holku.

Jo a neví, že jsem vůdce tajného klanu nindžů, který trénuje v lese během těláku.

O Faith jsem se zmínil jenom proto, že první náznak vzpoury rudých nindžů se objevil před hodinou přírodopisu, když jsem se snažil sebrat odvalu k oslovení Faith. Ale když se ohlédnu zpátky, objevení rudých nindžů nás nemělo překvapit. Ale na druhou stranu, není při pohledu zpátky vždycky všechno jasné?

„Přestaneš už tady přešlapovat a promluvíš si s ní?“ utrousila Zoe.

Vystrčil jsem hlavu za roh a přitiskl se obličejem k cihlové zdi. Faithina skříňka byla jenom pár kroků daleko a vypadalo to, že se Faith už chystá k odchodu. „Já ti nevím... co když se mi vysměje?“

Zoe se opřela vedle mě. „Aspoň to nebude do obličeje.“

Přes víkend mě Zoe přesvědčila, abych Faith napsal vzkaz, že si myslím, že je hezká. Faith byla taky roztleskávačka. Zoe mi pověděla, že o mně Faith od té hodiny v laborce, kdy jsme spolu dělali ve dvojici, v jednom kuse mluví. Dost dobré, ne?

Moje sestřenice proto přišla s geniálním plánem, že dokončím úkol z přírodopisu i za ni, a až jí ho budu dávat, propašuju do něj i svůj vzkaz. Ona ho najde a prásk... ať už *prásk* znamená cokoliv. Jenom doufám, že ten úkol zkontroluje, než ho odevzdá, jinak by učitelka od žáka dostala trapný vzkaz.

„Dobře,“ řekl jsem. „Chápu. Máš pravdu. Teď se na ten vzkaz ani nepodívá. Nejspíš se to stane až při hodině přírodopisu... což bude asi za pět minut... takže si vzkaz vlastně přečte, až se budu potit jako prase v lavici vedle ní. Pak se mi vysměje. Jo, tohle je *skvělej* nápad.“

Zoe se zasmála. „Je jenom jeden způsob, jak to zjistit!“ křikla a vystrčila mě ven, aby na mě bylo od Faithiny skříňky vidět.

Sestřenka mě tou ránou do zad překvapila a já se vypotácel do chodby a o vlásek minul ostatní žáky kráčející do tříd. Musel jsem hlasitě heknout, protože si mě Faith hned všimla.

„Ahoj,“ řekla mi.

Napřímil jsem se a pokusil se o úsměv. „Ahoj? Jo, ahoj, chci říct, to mluvíš na mě? *Mluvíš na mě?* Chci říct...“ Zamyslel jsem se dost dlouho na to, abych se stačil zamyslet nad tím, co to se mnou *sakra* je. Měli dávní nindžové taky takové problémy s mluvením s holkami? Konečně jsem vydechl. „*Ahooooooj.*“

Faith se usmála a obrátila pozornost zpátky ke své skřínce, aby do ní uložila učebnice. „Copak?“

Uchechtl jsem se jako idiot: „A co potom?“

Myslím, že se mi v té chvíli můj mozek *snažil* podrazit nohy, což bylo fajn, protože jsem později hodlal prásknout hlavou do zdi. *To* mému mozku ukáže, kdo je šéf. Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat! *Dokonce ani můj vlastní mozek!*

Ohlédla se na mě přes rameno a zahihňala se. „Pěkný.“

Rychle jsem přešel k věci. Myslím, že ještě trochu takového plácání a vypadaly by mi vlasy. „Dodělal jsem naše domácí úkoly, svůj *i* tvůj.“

„Tys dodělal *obě* části našeho úkolu?“ zeptala se Faith a usmála se přes několik pramenů rezatých vlasů, které jí spadly přes tváře.

„No, dobře vím, jak může lízt na nervy, když ti úkoly přerostou přes hlavu,“ řekl jsem bezvýrazně a měl pocit, že se mi žaludek sevřel na velikost hokejového puku.

„To mi povídej,“ povzddechla si Faith.

Potrásal jsem hlavou, zasmál se a došlo mi, že jsem byl chvilku úplně mimo. *Proboha, řekl jsem něco, aniž bych si to uvědomil?* Nadechl jsem se a přeskakujícím hlasem se zeptal: „Co ti mám povídat?“

Faith na mě přimhouřila oči, jako bych se zbláznil. „Že úkoly lezou na nervy.“

„Cha, cha!“ Tolik se mi ulevilo, že jsem neřekl nějakou pitomost, až jsem se zasmál a odfrkl si. Bomba... to jsem prostě já.

„Tak ti děkuju,“ řekla Faith. „Já na něj úplně zapomněla. A taky mám kliku, protože se odevzdává asi za deset minut. Zachránils mi život!“

Když jsem si sundal školní batoh z ramene, abych vytáhl Faithinu část úkolu (spolu s mým vzkazem), uslyšel jsem nějaký zvuk blížící se chodbou. Ohlédl jsem se, ale přes dva procházející žáky jsem nic neviděl.

„Hej! Pozor!“ křikl někdo za mnou.

A v tom okamžiku vypukl *zmatek*...

Náhle se kdovíodkud vynořil nějaký kluk a skočil přede mě. Pohyboval se tak rychle, že vypadal jako červená šmouha. Jak letěl vzduchem, ucítil jsem zatahání za svůj batoh, a než jsem si to stačil uvědomit, držel ho ten kluk v ruce.

„Počkej!“ křikl jsem. „Vrať mi ho!“

Faith dopadla s hlasitým zaduněním na skříňku. „Co se to stalo? Kdo to *byl*?“

Nestihl jsem jí odpovědět. Ten kluk měl můj batoh se vzkazem pro Faith a *navíc* mým nindžovským oblekem. Musel jsem ho odnést domů a nechat si ho vyprat, protože už začínal být trochu cítit.

Bez váhání jsem se rozběhl za zlodějem batohu. Bylo skoro nemožné utíkat po chodbě plnou rychlostí, protože byla přečpaná ostatními žáky a já nechtěl nikomu ublížit.

Viděl jsem toho banditu několik kroků před sebou. Na sobě měl jasně rudou mikinu s kapucí, takže jsem ho mohl snadno sledovat. Který zloděj nosí jasně červenou?

Kluk zahrnul za roh a ohlédl se na mě, ale kapuci měl nasazenou, takže jsem mu neviděl do obličeje. Můj batoh se divoce zmítal, zatímco jeho tenisky vrzaly po linoleu.

Pak zloděj vykopl nohou na zeď, vylétl do vzduchu a *přes* skupinu žáků.

Co byl *zač*?

Jel jsem rukou po zdi a opřel se o ni, když jsem zahýbal za roh. Můj nindžovský trénink mi pomohl vybrat zátčku elegantně a neztratit skoro žádnou rychlost. Trénink mě ale *nenaučil*, jak se vyhnout srážce s vodní fontánkou.

Tělem mi projela bolest, když jsem narazil do toho kovového sloupku. Pamatuju si, že jsem se otočil kolem své osy jako krasobruslař a pak se svalil na podlahu. Tváří jsem pleskl o studenou podlahu.

„Hej, člověče,“ ozvalo se nade mnou. „Co se děje? Před čím utíkáš?“

Vzhlédl jsem. Byl to Brayden. Utřel jsem si ze rtu slinu a začal se rozhlížet chodbou po tom klukovi v červeném. „Nějakej mizera mi sebral bágel a já ho pronásledoval. Neproběhnul kolem tebe někdo v červený mikině?“

Brayden se rozhlél po kolemjdoucích žácích. „Ne,“ řekl. „Neviděl jsem nikoho běžet ani nic jinýho. On ti sebral bágel?“

Přikývl jsem a kopl do kovové vodní fontánky. „Jo. Zauhnil za roh asi půl vteřiny než jsme se já a tahle fontánka stali nepřáteli na život a na smrt.“

Brayden se zmateně otočil. „Fakticky? Celou dobu jsem tady stál. Nikdo v červený mikině kolem neproběhnul.“

Udýchaně jsem řekl: „To není možný.“

„Třeba to byl duch,“ nadhodil Brayden vzrušeně.

„Jasně,“ odpověděl jsem sarkasticky. „Duch, co straší v chodbách Buchananovy školy, týrá žáky a krade tašky. Vím, že je to první věc, kterou bych dělal, kdybych byl duch.“ Když jsem ustoupil stranou, uviděl jsem svůj batoh na zemi. Byl opřený o zeď skříněk, otevřený a vzhůru dnem. Všechno se z něj vysypalo na podlahu. Žáci, kteří šli na další hodinu, měli tolik slušnosti, že moje věci obcházel. „Super.“

„Sakra,“ řekl Brayden, když začal sbírat moje věci ze země.

Zařal jsem zuby a ucítil, jak mi poskočilo srdce – můj nindžovský oblek! Padl jsem na kolena, rychle chňapnul po batohu a strčil do něj ruku. Zoufale jsem šátral rukou uvnitř, ale nic jsem nenašel.

Byl úplně prázdný.

Brayden poklepal svazkem papírů o podlahu, aby je srovnal. „Tys neviděl, kdo to byl?“

Ohlédl jsem se přes rameno na ostatní žáky v naději, že zahlédnu červenou mikinu v davu. Nikde nic. „Ne. Neviděl jsem mu do obličeje. Prostě se objevil zničehonic. V jedný minutě jsem tam stál a mluvil s Faith a ve druhý...“ Tentokrát jsem měl pocit, že mi srdce úplně zastavilo. „... *Faith*.“

Brayden na mě zamžoural. „V jedný minutě jsi mluvil

s Faith a ve druhý *Faith*? Je Faith jiný slovo pro něco? V tom případě jsem ti nerozuměl.“

V panice jsem se přehraboval všemi svými papíry na podlaze a odhazoval jsem je stranou. „Kde to je? *Kde to je?*“

„Kde je *co*, kámo?“ zeptal se Brayden. „Teď mě trochu děsíš.“

„Můj úkol na přírodopis!“ zakvílel jsem. „U toho úkolu bylo něco...“ Konečně jsem prohlédl poslední papír na podlaze. Vzkaz pro Faith byl pryč. „Krucí!“ křikl jsem a mrskl učebnicí přírodopisu na podlahu.

„Co to bylo?“

Neměl jsem nervy na to povědět Braydenovi o vzkazu, tak jsem to neudělal. „V báglu jsem měl nindžovskej oblek! A je pryč,“ řekl jsem a zvedl obočí. „Ten kluk ho *vzal*.“

V tom okamžiku zazvonil zvonek ohlašující začátek páté hodiny.

„Sejdeme se po hodině,“ řekl Brayden. Pátou hodinu jsme neměli společnou. „Přijdeme na to, kdo ten kluk byl, jo?“

Sevřel jsem rty v nuceném úsměvu. Uzel v mém žaludku se ještě utáhl. „Jasně, po hodině.“

Chodby Buchananovy školy náhle zmlkly. Slyšel jsem zvuk zavíraných dveří, jak začínala hodina. Posbíral jsem zbytek svých věcí, nacpal všechno do batohu a zamířil na pátou hodinu... *přírodopis*.

Pondělí. 12.07. Přírodopis.

„Chasi, jdeš pozdě,“ řekla paní učitelka Olsenová stojící před třídou.

„Promiňte,“ řekl jsem tiše. Obvykle byla docela v pohodě, když se jí člověk omluvil, místo aby se vymlouval.

Stiskla rty a přikývla. „Hm. Tak se posad' a začneme.“

Položil jsem batoh na dlouhý černý stůl. Faith už tam byla a měla vytaženou učebnici. Zoe a její kamarádka Emily seděly v lavici za námi. Posadil jsem se a trochu se od Faith odtáhl – nevím přesně proč. Že bych byl stydlivější, než si připouštím?

„Už jsem si začínala myslet, že se chceš ulejt!“ zažertovala Faith.

Zoe se naklonila dopředu. „To určitě,“ zašeptala a ukázala na mě palcem. „Na to je moc velké srábek!“

Vytáhl jsem si židli, ignoroval Zoeinu poznámku a posadil se.

Faith se ke mně naklonila a zašeptala: „To je dobře, že máš zpátky batoh.“

„Zpátky?“ zeptala se Zoe zezadu. „Kde byl?“

Faith se pootočila jen tak, aby se mohla podívat mojí sestřenicí do očí. „Nějaký kluk s ním po obědě utekl!“ Pak se obrátila ke mně. „Proto jsi přišel pozdě, vid’?“

Přikývl jsem a položil učebnici na lavici. „Jo, pronásledoval jsem toho kluka, ale nechytil jsem ho. Naštěstí batoh zahodil, ale nejdřív všechno vysypal na podlahu.“

„Chceš říct, že se to semlelo asi tak za deset minut? *Po tom*, co jsem do tebe strčila...teda po tom, co ses *sám* rozhodnul vyjít do chodby?“ zeptala se Zoe se zájmem. „Doufám, že to nebylo před tím, než... *dyť víš*.“

„Před čím?“ zeptala se Faith.

„Ničím!“ vyhrkl jsem. „Před *ničím*.“

Zoe to pochopila a sepjala ruce na desce lavice. Asi poznala, že má Faith na jazyku další otázky, tak rychle změnila téma. „A tys na něj nezkusil žádný... *nindžovský* chvaty?“

Emily se uchichtla.

Probodl jsem Zoe pohledem. Můj mozek na ni řval, aby byla zticha, ale navenek jsem mohl jenom vymrkvávat

morseovku – nejspíš by pomohlo, kdybych morseovku *uměl*.

Faith se zasmála. „Jo, jasně. Po nindžovsku ho kopnout do obličeje?“

„Ne,“ řekl jsem. „Tohle nindžové ve skutečnosti nedělají.“

„Víš to jistě?“ zeptala se Zoe. „Jsem si dost jistá, že nindžové do obličeje kopou. Zklamalo by mě, kdyby po všem tom tréninku *neuměli* kopnout lumpa do obličeje.“

Zoe uměla dovést vtip až k samotné hranici urážky a pak ji překročit, ale pokaždé to udělala tak, že mě to rozesmálo.

Zoe pokračovala. „Jo, mimochodem, táta nás může odvézt na tu páteční bruslařskou party.“

Přikývl jsem a snažil se vypadat nad věcí, protože kdo je v pohodě, nedává na sobě nic znát. „Fajn.“

